

„Spousta jich to tuší, takové věci se nedají zcela zamést pod kobereček.“

„Ano, ale *tušení* a *vědění* jsou dva velmi rozdílné termíny,“ poznamenal Schmidt znepokojeně a vypil poslední doušek zlatavého nápoje.

„Chápu, pane,“ pokýval hlavou Friedman. Následoval příkladu svého nadřízeného. Whiskey ho trochu páčila v krku, nebyl zvyklý pít, ale nedal nic najevo. „Je to vše, Oberstgruppenführere?“

„Pro tebe ano, Alberte.“ Schmidt měl svůj hákovitý nos na špičce zarudlý, nebyla to toho dne jistě jeho první sklenka. „Já pojedu na letiště a odtamtud přímo do Berlína odevdat vše na ministerstvo propagandy a podat hlášení. Tebe vysadí řidič před zpravodajstvím Říšské televize, není čas ztrácet čas,“ zamumlal ztěžklým jazykem a se silně německým přízvukem.

Friedman se na rozdíl od Schmidta narodil pár kilometrů od Prahy, takže s češtinou zacházel stejně obratně jako s němčinou.

„Rozumím, pane, okamžitě začnu s vyšetřováním,“ kývl hlavou, vstal, srazil podpatky a ruku s dlouhými, od nikotinu trochu zažloutlými prsty vyhodil do vzduchu.

„A Alberte, málem bych zapomněl,“ řekl ještě Schmidt, když si mezi dvěma oblékal kabát. „V Berlíně se o tobě zmíním, takže až přijde povýšení, nebuď překvapený.“

„Děkuji, pane,“ odpověděl Friedman, ale úsměv si nedovolil, protože se už zase ocitli na chodbě v dohledu jiných

důstojníků. V SS je povýšení vždy spojené s pádem těch, kteří neměli to štěstí nebo schopnosti.

A po pádu často následuje pomsta.

2

Cesta Oberstgruppenführerovým vozem připomínala Friedmanovi malou dovolenou. V zadní části limuzíny se nacházelo občerstvení, z dokonale rozmístěných reproduktorů zněla jemná hudba, která posluchače obklopila ze všech stran, takže měl pocit, že se nachází v samotném centru orchestru. Teď zněla tiše, tvořila jakési pozadí pro rozhovor dvou mužů, který už pozbyl veškeré vojenské formálnosti. Dokonce i Albert Friedman, jindy tak vážný, se trochu uvolnil a snažil se vychutnávat okamžik. Bude povýšen, zvýší mu plat, možná se mu dokonce změní pracovní povinnosti a on už nebude muset špiclovat tu odbojářskou špínu. Ale... ne, o tom silně pochyboval. I když svou práci neměl zrovna v lásce, byl v ní dobrý. Co dobrý, byl nejlepší. Za posledních pět let nashromáždil pro rozvědku tolik informací, kolik nedokázal získat jeho předchůdce za celou svou kariéru.

„Jak se má vlastně Anna, Alberte, pořád tak skvělá studentka, nebo už ji chytla puberta?“ zeptal se Schmidt, v ruce svíraje stopku sklenky na sekt.

„Známky má dobré, takže zřejmě ještě ne,“ zasmál se Friedman a do tenkých rtů vložil rudou jahodu.